

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013 roku

sprawy D. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 20 marca 2013 roku sygn. akt II K 70/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 753/13 Uzasadnienie

D. K. oskarżony był o to , że :

W dniu 27 stycznia 2013 r. w B. w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości , odpowiednio 0,71 mg/l i 0,68 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki B. o nr rej. (...) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany prawomocnie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju z dnia 1 marca 2011 r. sygn. akt II K 40/11 oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat do dnia 9 marca 2013 r. ,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk .

Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju wyrokiem z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie II K 70/13 orzekł co następuje :

I. oskarżonego **D. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu i opisanego aktem oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk i za ten czyn na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności ;

II . na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej ;

III . na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat ;

IV . na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju) kwotę 224 złote tytułem kosztów sądowych .

Powyższy wyrok zaskarżony został przez prokuratora i obrońcę oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze .

Prokurator w swojej apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego , na podstawie **art. 438 pkt 4 kpk** zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego D. K. poprzez wymierzenie mu kary pozbawienia wolności jedynie w wymiarze 3 miesięcy oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres zaledwie 3 lat , wskutek przecenienia okoliczności łagodzącej w postaci pozytywnego dla oskarżonego wywiadu środowiskowego , a niedoceny takich ustalonych przez Sąd okoliczności obciążających jak : znaczny stan nietrzeźwości D. K. odpowiednio : 0,71 mg/l i 0,68 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu , duże i realne zagrożenie , jakie z uwagi na znaczne upośledzenie sprawności psychomotorycznej stwarzał on w ruchu lądowym innym użytkownikom dróg , świadczące o całkowitym lekceważeniu przez niego zarówno obowiązujących w ruchu drogowym reguł ostrożności jak i ciężącego na nim jako kierowcy obowiązku bezwzględnej trzeźwości , nagminność tego typu przestępstw , działanie w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa , świadczące o tym , iż prowadząc pojazd mechaniczny w takim stanie nietrzeźwości , nie posiadając (nigdy) uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych nie tylko naruszył podstawowe zasady bezpieczeństwa w komunikacji , ale ponadto , nie wykonując wcześniej orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych , okazał lekceważenie dla wyroków sądowych , naruszając tym samym autorytet wymiaru sprawiedliwości , co stanowi podstawę do wymierzenia oskarżonemu kary i środka karnego w znacznie surowszym wymiarze , uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze kary , a także potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa .

Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. K. kary i środka karnego w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat oraz utrzymanie wyroku w pozostałej części .

Obrońca oskarżonego w swojej apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego także na podstawie **art. 438 pkt 4 kpk** zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał oskarżony oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania .

Podnosząc ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat i grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 10 zł każda .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Obie apelacje są oczywiście bezzasadne . Ze względu na to , iż zawierają one ten sam zarzut rażącej niewspółmierności kary celowe jest łączne ich omówienie . Prokurator kwestionuje wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego podnosząc , iż kara w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 3 lat są rażąco łagodne , natomiast obrońca oskarżonego z kolei podnosi , że kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnym wymiarze jest rażąco surowa , w związku z czym jej wykonanie powinno być warunkowo zawieszona na okres próby .

Stanowisko obu apelujących nie jest trafne . Sąd I instancji wymierzając karę oskarżonemu należycie rozważył wszystkie okoliczności , o których mowa w art. 53 i 56 kk . Wbrew stanowisku obu stron , kara w rozmiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w rozmiarze 3 lat , uwzględnia zarówno stopień winy oskarżonego , jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu , a także cele zapobiegawcze i wychowawcze , które ma osiągnąć wobec niego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa .

W szczególności trafnie Sąd I instancji ocenił stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu jako wysokie . Dokonując tej oceny słusznie podkreślił dość znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego , duże zagrożenie jakie stworzył dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym , ze względu na miejsce zatrzymania (okolice dyskoteki) , lekceważenie orzeczonego zakazu sądowego oraz brak prawa jazdy . Uwzględnił także pozytywną opinię o oskarżonym . Wszystkie te okoliczności , na które zresztą powołuje się prokurator , zostały więc przez Sąd I instancji dostrzeżone i w prawidłowy sposób uwzględnione . Nie jest więc tak , aby Sąd przede wszystkim kierował się pozytywną opinią o oskarżonym zawartą w wywiadzie środowiskowym . Właśnie dlatego , że wziął pod uwagę wszystkie wskazane okoliczności podjął słuszną decyzję , że jedyną odpowiednią karą dla oskarżonego będzie kara pozbawienia wolności . Podkreślić należy , że obie strony nie kwestionują rodzaju kary orzeczonej przez Sąd . Co do wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności , należy stwierdzić , że kara ta w orzeczoną przez Sąd wymiarze jest odpowiednio wyważona i uwzględnia wszystkie zasady wymiaru kary określone w w/w przepisie art. 53 kk . Odnosi się to również do wymiaru orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych . Zarzut rażącej niewspółmierności kary podnoszony przez prokuratora nie jest więc uzasadniony . Dodać należy , że zarzut ten można zasadnie podnosić tylko wtedy , gdy suma zastosowanych kar i środków , wymierzona za przypisane przestępstwo , nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary , przy czym chodzi tu o tak zasadniczą różnicę , iż karę orzeczoną można byłoby uznać za „ rażąco ” niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (np. wyr. SN z 30.11.1990 r. , OSNKW 7-9/1991 , poz. 39 , wyr. SN z 2.02.1995 r. , OSNPP 6/1995 , poz. 18) . Taka sytuacja w sprawie oskarżonego nie zachodzi , nie ma bowiem zasadniczych różnic , o których mowa między wymiarem kary i środka karnego orzeczonymi przez Sąd a proponowanymi przez prokuratora . Nie można również podzielić argumentów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego . Nie zachodzą bowiem żadne szczególne wypadki , o których mowa w art. 69 § 4 kk , które uzasadniałyby warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności . Młody wiek oskarżonego i przyznanie się do winy nie są takimi szczególnymi wypadkami . W tym zakresie należy podzielić wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku .

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (art. 437 § 1 kpk , art. 456 kpk) . O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze (opłata - 60 zł , wydatki - 20 zł) orzeczono na podstawie art. 634 , 627 kpk .